

Feminisme er det sanne uttrykk for den moderne gudløshet.

- Gertrud von Le Fort

Religiøs feminisme av Dr. Gyula Mago

Denne artikkelen, som er del 2 av tre artikler om feminisme, er skrevet for katolikker, men er like aktuell for andre kristne. Den ble publisert i *The Angelus*, oktober 2002.

Det som er i [...] er fra oversetter A.R.

Mary Daly: Heks (egen definisjon) og "katolsk teolog"

De fleste feminister er produkt av en standardisert indoktrinering som blir kalt "kvinnestudier". (Et stort stipend fra The Ford Foundation ga disse studiene legitimitet i 1972 og nå har mesteparten av anerkjente høyskoler og universiteter program i "kvinnestudier". Vi har valgt å undersøke en feminist som kan regnes blant dem som forstår bedre hva de sier, fordi før hun ble "avhengsløst" (hennes yndlingsuttrykk for å beskrive seg selv) var hun en thomistisk teolog (Thomas Aquinos), men vendte siden om for å bli feministenes ledende lys.

Mary Daly, en eks-nonne, var den første av amerikanske kvinner til å avlegge en doktoravhandling i katolsk teologi (i Fribourg 1963). Hennes katolske utgivelser er *The Problem of Speculative Theology* (Washington: Thomist Press, 1965), og *The Natural Knowledge of God in the Philosophy of Jacques Maritain* (Roma: Officium Libri Catholici, 1966).

Men hun ble virkelig formet av alle dissidentene som hun møtte i Fribourg. I 1965 besøkte hun det II Vatikan konsil, og fra det besøket "kom hun hjem og sprutet ild" (1). Hennes neste bok var gitt ut i 1968, *The Church and the Second Sex*, og regnes som banebrytende for feminister. Selv om det meste av den ikke er originalt (det bygger på Simone de Beauvoir, Theilhard de Chardin, Paul Tillich, Hans Küng, Gregory Baum, Harvey Cox, og mange feminister), inneholder den en grunnleggende form for de fleste idèer som ennå eksisterer i religiøs feminisme. I denne bok prøver Daly heftig å nøytralisere Gertrud von Le Forts *Eternal Woman*, som har hatt sterk inflytelse på katolske kvinner siden 1934, og fortsatt har det selv i dag. (2) Alle hennes argumenter består av den vaklende påstand, at "det er ingenting som heter vedvarende symbolikk for kvinner", fordi alt som vedrører kvinner er i stadig forandring. At dette kommer fra den mest hengivne av feminsistiske teoritikere viser at deres tankemåte ikke er noe annet enn imitasjon av marxisme.

I 1973 kom *Beyond God the Father: Toward a Philosophy of Women's Liberation*. Daly tilkjenner et radikalt frafall fra kristendom; hun tror ikke lenger på en personlig Gud ("Gud Er et verb"). Hennes trosbekjennelse er: "I opphavet var patriarkat og utnyttelse av kvinner." Alt i hennes syn på verden stammer fra dette, og må bli tilpasset dette, så hele kristendommen er en "sosial struktur" designet for å undertrykke kvinner. Det 5. kapittel hevder at feminisme er antiverden, antikirke og antikristus. (3)

I 1978 kom *Gyn\ Ecology: The Metaethics of Radical Feminism*, om den nære forbindelse

mellom feminisme og den økologiske bevegelse. "øko-feminisme."

Omslaget på den originale 1984-utgaven av *Pure Lust: Elemental Feminist Philosophy* (4), glimrer med et bilde av en slange, tolket av Daly som satanistisk hemmelig kunnskap og er høyrost i opphøyet tonart som "Drakeidentifisert" liv. (5) Det er i denne boken Daly ser ut til å finne sin egen unike stil, som karakteriserer hennes senere bøker. Siden hun er godt kjent med teologi, forstår hun at feministenes monomani (alle verdens onder skyldes patriarkat) ikke kan forsvares fornuftig. Så istedenfor skaper hun sitt eget språk, hundrevis av nye ord, de fleste aldri definert (200 av dem listet på en indeks uten forklaringer), og omgitt av drøssevis av metaforer er de brukt for å vekke emosjoner for å støtte feminisme og angripe verdens onder. Hun er kjent for å være meget stolt av disse tomme språklige triks (høflige anmeldere kaller dem "ordspill"), selv om det hun egentlig gjør er å misbruke det engelske språket.

Hun bruker tiden mye til å håne Bibelen, katolisismen, og spesielt den Hellige Jomfru, et surt emne for alle feminister. Av og til utgir hun seg for å være filosof (det å være er alt for feminister, det som ikke er, er alt som ikke passer inn hos dem). Hun prøver ofte å sjokkere leseren med påstander som denne: "Det å synde, er å komme til full utfoldelse av vår styrke". De emner hun er positiv til, og som dominerer hele boken, er sex (Kvinner beføler kvinner) og det demoniske:

Som leseren husker, ifølge den kristne ideologi er "de falne engler" de som nektet å underkaste sin naturlige selvstyring under den kristne gud og ble derfor fratatt "evig glede", som består av den "salige anskuelse" av den guddommelige essens. Siden "Furiously Fey" kvinner nekter slik en underkastelse av sin selvstendighet, vel vitende at det involverer en meget usalig "smuldre/buldering" (fission/fracturing) av integritet, skulle de "falne engler" se ut som viktige inspiratorer og forbundsfeller. (7)

Feminister er gjentatte ganger og umiskjennelig identifisert med det onde. Et eksempel:

Jeg foreslår at det er en underbevist forbindelse mellom de ånder presentert som ...."myndigheter" og "makter"..... og ånden til elementært uhemmede kvinner. Fiendtlige og hatfulle uttrykk imot de førstnevnte er også rettet mot de sistnevnte. Derfor er det bildet av Kristus som den som "avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem fram til spott og spe da han viste seg som seierherre over dem på korset" (Kol. 2:15) kan være dekodet...som...en beskrivelse av og rettferdiggjøring for maskulin nedbrytning, ydmykelse, og selvgodhet over beseirede kvinner. (8)

Daly fremholder (ukorrekt) at heksekunster, trolldom og spiritisme er medfødt og uten unntak en kvinnelig kraft. Menn er misunnelige av denne kraft, og deres ene mål er "å holde kvinnekraften nede". Daly forneker fullstendig det kristne verdensbilde, men forstår klart at feminisme er det samme som kristendom kaller ondskap (selvfølgelig ser hun på alt det som godt).

Til tross for at hun er lesbisk og selvutnevnt heks, ble hun ansatt av Boston College (en Jesuittinstitusjon), som "katolsk teolog" inntil hun nylig gikk av med pensjon.

Feminisme og Katolisisme: Og aldri skal det bli par av dem

"En kristen respons" til feminisme er vanligvis motløs, og prøver å kompromissere med dette onde og mildne det med å halvveis forenkle hver detalj. De beklager at "sann" eller "god" feminisme har blitt smittet av ekstremisme, som er sannelig ikke tilfellet.

Alle feminister er imot "patriarkat", det at faren er familiens hode, eller i deres egen yndlingsuttrykk, "seksisme". Med seksisme mener de "forskjellsbehandling av individer basert på deres kjønn". Men funksjonen til faren som familiens hode, som Paulus snakker om som skapelsens ordning, er grunnleggende seksisme, og derfor blir vi nødt til å konkludere at det er ingen versjon av feminisme som kan bli forent med Guds åpenbaring. Det finnes ingen god feminisme, det finnes ingen sann feminisme, det finnes ingen bibelsk feminisme, det finnes ingen kristen feminisme. Feminisme er fundamentalt ond siden den motsier guddommelig åpenbaring. Vi kan ta Mary Dalys ord for at det virkelig er slik:

Menes det da, at kvinnebevegelsen peker frem til, eller forsøker, eller på en måte gjør seg til en konkurrent til "den Salvete" (Kristus)?...Michelet skrev at presten har sett i heksen "en uvenn, en fiendtlig konkurrent". Dypt nede, fordi den inneholder en dynamikk som fører hinsides Kristus-tro, peker kvinnebevegelsen frem til, og forsøker, og utgjør den fra skapelsen av, alltid nærverende og fremtidige Antikristus. (9)

Selvfølgelig er feminister med vilje svikefulle når de fremhever at seksisme, det å gjøre forskjell på kjønn, nødvendigvis er nedverdiggende for kvinner, eller at det nødvendigvis betyr undertrykkelse, utnyttelse eller undervurdering av kvinner. Ikke bare er det fullkomment mulig å behandle menn og kvinner etter deres sanne natur, (oppfyllende hverandre, og sannelig ikke å være identisk med hverandre), men det er meget ønskelig å gjøre det.

Det høyeste eksempel på alle kvinner, Den salige jomfru Maria, var hustru og mor, og hun var ikke underkuet, utnyttet eller undervurdert, og hun følte seg ikke mindreverdig. Det er ikke å undre seg over at feminister hater henne nettopp for det, fordi at hennes eksempel beviser uten minste tvil at feminisme er basert på en løgn.

En annen måte å fokusere på de uoverkommelige forskjeller er å diskutere autoritetskonseptet. Jesus Kristus, den inkarnerte Gud ga sin autoritet til sin Kirke, og dette er hovedmotivet for troen til en katolikk.

Underkastelse til denne autoriteten er en essensiell del av det å være katolikk. På den andre siden, er en hvilken som helst autoritet utålelig for en feminist. Chesterton syntes det var ironisk at "Tyve millioner kvinner reiste seg og ropte: Vi vil ikke bli diktert: og fortsatte med å bli sekretærer." (10) Kjernen i feminismen er den innbilning at kvinnen er et selvstendig vesen, som er nettopp det motsatte av virkeligheten, som er å være en skapning avhengig av sin Skaper. Den uunngåelige konklusjonen er den at en kvinne kan være katolikk, eller at hun kan være en feminist, men hun kan umulig være begge deler.

Vi må her betrakte et annet problem som preger den moderne mentalitet som manifesterer seg i det åpenbart forvirrende (i realiteten falske) uttrykk: "trofast, hengiven katolsk feminist." Problemet kan beskrives med et eksempel: en mann som påstår at han er en vegetarianer er sett spisende steik på et restaurant. Da han blir spurt om det, svarer han fornærmet: "Hva har det å spise en steik med det å gjøre at jeg er vegetarianer? Jeg er en vegetarianer fordi jeg anser meg som en." En "katolsk feminist" er like mye katolikk som mannen i den nevnte historie er en vegetarianer. Siden dette uttrykk innebærer en iboende motsigelse, er det fullkomment rettferdig å kalle hvem som helst en løgner som påberoper seg for å være en "katolsk feminist". (Og det samme kan sies om en "lesbisk kristen" og andre jukseuttrykk).

Religiøs feminisme

Marxisme og feminisme er nært beslektet, og ligner på hverandre i mål og metode. Men ifølge Gertrud von Le Fort, er feminisme, og "ikke ansiktet til det bolsjevitske proletariat vansiret av hat, som er det sanne uttrykk av nåtidens gudløshet." (11)

Og når det gjelder feminister som sier de er religiøse, da er det igjen Gertrud von Le Fort som konstaterer helt klart hva vi må forstå: feministen "er kun dedikert til den mest ynkeligste av alle kulturer, den av hennes egen kropp." (12) På First National Conference for Women Spirituality, holdt in Boston i 1976, danset kvinner barbrystet i kirken og sang "gudinnen lever!" og "Å være kvinne er guddommelig!" En anbefaling som kom frem på denne konferanse var at kvinner skulle sette opp speil hjemme hos seg for å være stadig minnet på at de er gudinner. (13)

Deres etiske kode er ingenting annet en selvisk kjærlighet: selv-utvikling, kos deg selv, osv. Pauli advarsel: "Det menneskene av naturen trakter etter, betyr fiendskap mot Gud.....Slik menneskene er i seg selv kan de ikke være etter Guds vilje", (Rom. 8:7-8) er bortkastet på feministene.

Hun definerer seg selv med sitt opprør imot sin Skaper, og som konsekvens av det, vraker hun selve grunnen for katolisismen, f.eks: "Fra feministens synspunkt, er tanken om udødelig

sjel sett på som fundamentalt fiendtlig mot kvinners kropp og mot kvinner." (14)

Den sanne religion, som aksepterer skapningers avhengighet av sin Skaper, og manifesterer seg i lydighet til Guds vilje er, selvfølgelig totalt og åpenlyst fremmed for feministen. Feministen forstår at deres synspunkter kan ikke være forenelige med katolisisme, og det er derfor "at det som gjør dem fornøyde er, hverken mer eller mindre, en nedleggelse av Kirken." Betty Friedan konstaterte åpent: "Kirken er uvennen," (16) så den feministiske iver etter å utrydde den tradisjonelle Kirken er åpenlys: "Feministbevegelsen i vestens kultur beskjeftiger seg med en langsom henrettelse av Kristus og Jahve. .... Det er sannsynlig at når vi ser Kristus og Jahve falle til jorden, at vi vil fullstendig vokse fra vårt behov for en ekstern gud." (17) Men selv før en de kan avvæpne Kirken, undergraver de den ved hver anledning:

Tre vise kvinner ville ha...
Spurt om retning,
Møtt opp punktlig
Hjulpet til med fødselen
Vasket stallen,
Laget en gryterett
Brakt praktiske gaver
Det ville blitt
Fred på jorden.

For feminister er Bibelen en "avskyelig bok" (18) og Det gamle testamentes profeter, p.g.a sin motstand mot andre guder, er ondskap inkarnert. Jødiske protester mot deres angrep på Det gamle testamente forårsaket at feministene for engangs skyld, innskrenket sitt giftige språk. (19)

Selv ordet "teologi" skulle ikke blitt tatt alvorlig når feminister bruker det, siden de kun beskjeftiger seg med kvinner og ikke med Gud. "Feminister" vil ikke tjene noen overjordisk, overnaturlig guddom, kun "det indre guddommelige": det vil si, kun dem selv. (20) Faktisk skulle, ordet "teo-logi" (fornuftige funderinger om Gud), etter mange feminist forfatteres ønske, bli erstattet av "teo-fantasy" eller "teo-poesi", (21) som rettferdiggjør deres frie påfunn, om innbilt Treenighet: "Vår Mor, Jesa Krista og Den Hellige Ånda." (22)

For dem som forstår marxisme, er feminisme lett å forstå:

Sentralt i feministisk teologi står en kamp om makt i denne verden. Idéen om håp for fremtiden som innebærer en persons liv etter døden blir vanligvis tvilt på og forkastet som et stykke patriarkalsk ideologi (23)...religiøse feminister er ikke fromme jenteklubben grei´ere, som segner om av underkuelse. [De] er bestemte representanter for sosial forandring. (24)

Gudinnen er "ikke bare Gud i skjørt": Jung gjør sin entrè!

Feminisme og kristendom kan umulig forenes, og feminister håper inderlig at den "manns-dominerte Kirke" simpelthen vil visne hen (en annet uttrykk lånt fra marxisme), men feminist Carol P. Christ, fremholder i sin avhandling "Hvorfor kvinner trenger gudinnen," at kvinner trenger en erstatning (og argumentet er her tatt fra Jung):

Symbolske systemer kan ikke simpelthen vrakes; de må erstattes. Hvor det ingen erstatning er, vil sinnet gå tilbake til kjente strukturer i krisetider, ydmykelser eller nederlag....Et spørsmål kommer her straks opp: Er gudinnen simpelthen kvinnekraft skevet med store bokstaver, og hvis det er riktig, hvorfor bry seg med gudinnesymbolet i det hele tatt? Eller refererer symbolet til en Gudinne "der ute", som ikke er mulig å redusere til et menneskelig potensiale? (25)

Hun la spørsmålet frem for Starhawk, som svarte: "Det beror alt på hvordan jeg føler. Når jeg føler meg svak, da er hun noen som kan hjelpe og beskytte meg. Når jeg føler meg sterk, da er hun symbolet for min egen energi...."

Ikke å undres over at feministers yndlingsalternativ er panteisme [[tro på at Gud er ett med naturen og finns i alt]], som er da en seier for immanentismen [[en gud som bor i mennesket og er ikke overjordisk eller overnaturlig;]] [[man vrir her kanskje på Jesu ord at himmelriket er i vårt indre, men etter katolsk forståelse, er det kun i vårt indre hvis vi har

mottatt dåpen og fått den Hellige Treenighet til å bo i oss]] Feministen anerkjenner ikke Gud, hun vraker Gud. Hun ønsker å være arkitekten for sin egen tilværelse, og hun frasier seg enhver sans for lover og samvittighetens forpliktelser. Hun stoler på sine egne følelser, uten å føle samvittighetsnag over noe hun gjør. Hun nekter å anerkjenne sin avhengighet av Gud, så hun blir til en avgud i seg selv.

Og panteismen er kombinert med "myte-makeri," og der bygger feminister mer og mer på sin "vernehelgen", Carl Gustav Jung. Mange "feministteologer", hekser og sjamaner er også trent som jungske psykologer. Først av alt, da er Gudinnen kvinnelig: feminin psykologi er den essensielle urokkelige manifestasjon av Gudinnen. Ulikt den overnaturlige (transendente) Gud Fader i Bibelen, fremholder de at Moder-Gudinnen føder livet og forblir organisk og følbart forbundet med Jorden, hun er i alt, ikke bak alt. Gudinnebevegelsen knytter seg bestemt til unnfangelsen av det guddommelige som er naturlig iboende i det fysiske univers: universet er guddommelig i seg selv. Denne panteisme rettferdiggjør på en behagelig måte feministenes selv-guddommeliggjørelse, og den fullstendige mangel på moralske lover å knytte seg til. Og herfra er det kun et kort skritt til den "øko-feministiske" disputten, at Moder Jord er levende, et konsept som allment er uttrykt gjennom det gamle greske navn på jord-gudinnen, Gaia.

Selv om monoteisme, det å hevde at det kun er én Gud, er den desidert værste fiende av gudinnerreligionen, ønsker feminister stadig å hevde at Gudinnen er unik og enestående (de andre utallige mindre kvinnelige guddommer er mest verdifulle bilder eller representasjoner av den ene sanne Gudinne). Desverre er panteismens mening at alt som eksisterer innebærer en helhet, og denne alt inklusive helhet er guddommelig. Så å kalle denne helhet for gudinne er kun metaforisk talemåte, men det passer feministene fint (logikk kan ignoreres, når alt kommer til alt, er logikk bare menneskes verktøy til underkuelse.....). Ifølge Starhawk, en feminist og praktiserende heks:

Gudinnens symbolisme er ikke en parallell struktur av Gud Fader-symbolismen. Gudinnen styrer ikke verden; hun er verden....Viktigheten av gudinnesymbolet kan ikke overvurderes. Gudinnebildet inspirer kvinner å se seg selv som guddommelige, våre legemer som helliggjorte, og forandringene i våre liv som hellige, våre agresjoner som sunne og vårt sinne som rensende. Gjennom Gudinnen, kan vi oppdage vår styrke, opplyse våre sinn, våre egne legemer, og feire våre følelser." (26)

Den "forne gudinnereligion"

Vi organiserer diskusjonen om Wicca rundt tre feministiske teser (eller heller fiksjoner).

Feministfiksjon 1: Gjennom steinalder (mellom ca 40,000 og 3500 f.Kr.) oppnådde menneskeheten først sivilisasjon. Det var et fredelig matriarkalsk samfunn, og deres religion besto av tilbedelsen av Den Store Gudinnen.

Feministfiksjon 2: Wicca, vår samtids fasjonable form for hekskunster, er en urgammel naturreligion, Den Store Gudinnens religion.

Feministfiksjon 3: Det eneste håp for menneskehetens overlevelse er tilbakekomst av dette matrialske samfunn og den Store Gudinnens religion. Siden dette fungerte så glimrende bra i fordums dage, vil det fungere igjen.

Fiksjon 1 var oppfunnet i 1861 av Johann Jakob Bachhofen (1815-1887), og ble straks tatt imot av August Bebel, Engels og andre marxister. Fordi den spilte en prominent rolle i marxisme, ble den grundig undersøkt og fullstendig avvist mange ganger som en pur fiksjon. En tidlig oversikt over avvísninger eller avkreftelser fra 1912 finnes i den gamle *Catholic Encyclopedia*. (27) Den nyeste og meget detaljerte avkreftelse er av Philip G. Davis i hans 418 siders bok *Goddess Unmasked*. (28) Selv om boken er dedikert til avkreftelsen, siterer vi kun et kort sammendrag: "historien om Gudinnen er en oppdiktning og fornektelse av fakta." (29) Dette er vedgått selv av noen ledende feminister, f.eks av Rosemary Radford Ruether:

Forsøker man å finne en alternativ, matriarkalsk religion og fornye dens kanon? Desverre finnes ikke slik en kanon....slik en religion er tapt for oss. Kanskje eksisterte den engang. Kanskje ikke. (30)

Fiksjon 2 trenger en lengre diskusjon. Heksekunst, det å påkalle onde ånder for å fremføre trolldom (svart eller hvit), har vært praktisert siden tidenes begynnelse av både menn og kvinner. Men det å presentere trolldom som en religion, en urgammel hedensk religion, og en eksklusivt kvinnelig religion, var en idé som først ble funnet på av den franske historikeren Jules Michelet (1798-1874), som var motivert av sitt velkjente hat til den Katolske Kirke. Som Davis forklarer, (31) Michelet skrev sin bok *Sorcery* i senere delen av sitt liv, på to måneder, fordi han sannsynligvis hadde, som en *aldrende romantisk radikal, hverken tid eller lengsel etter en detaljert undersøkelse*. Boken er den første viktige bok til å ta standpunkt i heksekunstens favør, selvom den var ikke ment å oppfordre til hekseri, men heller til å fordømme Den Katolske Kirke. Selvom Michelet aldri har truffet en heks, og aldri trodd at han skulle, forestilte han seg religionen som ledet av en prestinne, en kvinnesentrert naturreligion, eldre enn kristendom, imot den, forfulgt og ødelagt av den, og moralsk overlegen. Boken skaper en idé om heksekunst som hovedsaklig naturlig kvinnevereligion, "en kult av natur og fruktbarhet." Professionelle historikere vraker alltid påstandene i boken, men den har allikevel blitt populær p.g.a den moderne romantiserte, men falske myte om hedendommens fred og uskyld.

Engelskmannen Gerald Gardner (1884-1964) oppfant Wicca i begynnelsen av 1939. (32) Hans hovedkilder var Kabbala og Aleister Crowley (1875-1947), en annen engelskmann og sannsynlig den mest beryktede av moderne satanister, og personlig kjenning av Gardner.

Crowley vedgikk at hans trolldomssystem ikke var for alle; faktisk glorifiserte han dens elitisme. På den andre siden, så han muligheten av en mer populær og tilgjengelig versjon av sin lærekjenning. I et brev fra 1915 skrev han. "Tiden er nettopp inne for en naturreligion. Folk liker ritualer og seremonier, og de er trøtte av teoretiske guder. Insister på det virkelige gavn av solen, moder-kraften, og fader-kraften osv...Kort sagt, vær opphavsmannen til en ny og større hedensk kult." (33)

Det var Gardner som endelig tok Crowleys råd, men ikke før i 1951, da loven imot heksekunst ble opphevet i England. Da ble det lov for hvem som helst å fremstille seg som en heks. Selv da, fremsto Gardner som en uinteressert forsker av en litt ukjent gammel hedensk religion som var på randen av utryddelse og forklarte for verden det som han faktisk selv hadde komponert i over et kvart århundre. Så Wicca, en simplifisert versjon av satanisme for massebruk, er altså Gardners verk, under innflytelse av Crowley, og fiksjonsdelen, dvs hedensk naturreligion, kommer fra Bachofen og Michelet.

Fiksjon 3 er åpenlys, siden det har aldri vært et materialsk samfunn, og det har aldri vært en religion med den Store Gudinne. Den feministiske utopi ville fort lede til en fullstendig oppsmuldring av sivilisert samfunn siden den ønsker utvisking av forskjellen mellom menn og kvinner, ødelggelse av familieinstitusjonen, og bekreftelse av homofili og promiskuitet.

Til tross for all avkreftelse, trives disse fiksjonene hver gang feministen styrer. De er sannelig promotert som et reelt faglig material i "kvinne studie"-programmene.

Idèene om gudinnebevegelsen holder ikke mål; det er sannelig forvirrende at disse påstander som er så lette å avkreft, allikevel har en omfattende og økende utbredelse....[de er] lært som en faktisk historie på campus. En viktig lærdom av denne boken er hvor lett det er for falske teorier å ikle seg lærdoms drakt og opptre som sanne. (34)

Ikke uventet, presenterte U.N Fourth Conference on Women i Beijing 1995, en rekonstruksjon i full størrelse, av en forestilt "urgammel matriarkalsk by" med to gigantiske kvinnebryster, den ene over den andre, som vokter inngangen.

Wicca

Så moderne organisert heksekunst i den engelsktalende verden fortjener tittelen "Gardneriansk". Dens variable ansikter er delt i mer eller mindre grad mellom de synlig praktiserende grupper i dag, selv om de ikke finnes i noen dokumenterte rapporter om heksekunst i noen epoker før Gardners. (36) En kort forklaring av Wiccansk praksis:

Samtidens hekser bruker felles rituelle elementer. Den første er å dra en "hellig ring" for å skape en "Hellig plass" eller et "flyttbart tempel" for handlingene. Det neste er å "gå i det indre" eller "sentralisere kraften" med å dra den opp av jorden gjennom "en ledet meditasjon", dans eller roping. Senere er kraften ledet igjennom "kraftkjeglen" til trolldomsobjektet. Mange andre aktiviteter kan bli inkludert i seremoniene, men de slutter vanligvis med det å "jordfeste kraften", eller lede den tilbake til jorden. (37)

Davis gir en liste over følgende ting som er typiske for Wiccanere. (38)

- 1) frasene "må det bli slik" og "velsignet være",
- 2) dra ringen
- 3) løfte kraftkjeglen
- 4) grupper av hekser (helst 13 i tall)
- 5) Gudinnens og yppersteprestinnens verdighet
- 6) tro på reinkarnasjon
- 7) de "ni millioner av heksejaktovre".

Den fiksjonen om de "ni millioner heksejaktovre" stammer fra en amerikansk kvinnesakskvinne, Matilda Joslyn Gage (1826-1898) som sier at hun har fått den fra Bachofen. Siden da har tallet ni millioner blitt et feministisk dogme (en av Mary Dalys favoritter) som beviser "krigen mot kvinner". Fakta er ganske annerledes. Svart magi (trolldom) har alltid blitt straffet, som vi ser av dokumenter fra Egypt og Romerriket. På 16. og 17. århundre gikk det en trolldomsepidemi med påfølgende forfølgelser av virkelige og antatte hekser. Den totale mengde av hekser (skyldige og uskyldige) som ble henrettet på de Britiske øyer, Europa og Nord-Amerika er antatt å være mellom 40,000 og 100,000. (39) Dette var en voldsom periode i historien, men Purkiss peker på at de fleste anklager om hekseri kom fra kvinner og ikke fra menn, og ikke alle hekser var kvinner, (41) dermed kastes det vrak på alle påstander om "en patrialsk krig imot kvinner." Selv Rosemary Ruether vedkjenner at "kvinner var aldri heksejaktens eneste målgruppe." (42)

Philip Davis, forfatter av boken *Goddess Unmasked*, var selv anklaget for "Holocaustfornektelse" for å tvile på tallet ni millioner skriftlig. [Rev. Ms. Aradia Gynette Apfelbaum, kapellan for Lesbian Liberation Army PLC, som har hovedkvarter i "Womyn House, Glastonbury, British Islands" krevde "internasjonale lover for å utelukke slik antifemittisme (sic)."] (43)

Satanisme og trolldom

Satans rike er svært og meget forvirrende. Hvis du påkaller Satan, er det sikkert at han kommer (forutsatt at Gud tillater det). Han kommer uansett hva du sier at du tror på: med å påkalle ham har du allerede stadfestet din tro. Og hvis han kommer, da er du i hans makt. Og det spiller ingen rolle hvordan egentlig du kaller på ham. Aleister Crowley trodde på Satan, men Anton LaVey (forfatter av Satanbibelen) utga seg for å være en ateist som ikke trodde på Satan, likevel var de begge to åpenbart i Satans makt. Det spiller liten rolle om man er "teologisk orientert" satanist som ofrer virkelig "tilbedelse" til Satan (med å vanhellige en gyldig konsekreert hostie i det som er kjent som en Svart Messe), eller man er bare rett og slett ond (verdslige kilder kaller disse "syke" satanister), sluttresultatet er det samme. Seksuelle perversiteter og promiskuitet, homofili, abort, drap og tortur av mennesker og dyr, rituell blødning og gravskjending er blant sikre tegn på at man er i den ondes makt.

Tilhengere av Wicca insisterer på at deres "religion" er en uskyldig, urgammel naturreligion, som ikke har noe med satanisme å gjøre. "Jeg avskyr å bli koblet til satanisme! Satanisme har ingen verdens ting å gjøre med kvinners religion." (44) Wiccanere er ikke satanister. Jeg tror selv ikke at det finnes noen Satan." (45)

Bevisst utøvelse av spiritisme [[medium, ouija bord, spådommer osv]] eller trolldom er visselig en invitasjon til Satan. Og feministtilhengere av Wicca forneker ikke et sekund at de praktiserer magi (de foretrekker stavelsen "magick" som oppsto med Aleister Crowley).

Wiccianere er definert av sine handlinger ikke av sin trosbekjennelse (de har ingen). Siden trolldom (magi) kan ikke praktiseres uten hjelp fra de onde ånder, er det rettferdig å se på dem som satanister.

Et annet talende tegn på at feminister er tiltrukket til det onde, er det stadig økende populariteten til Lilith i vår tid, en nattdemon, nevnt en gang i Det gamle testamente (Jes. 34:14) [[omtalt som en håret demon]]. Hun begynte å spille en stor rolle i talmudisk demonologi, hvor hun (bygget på en feil lesning av 1. Mosebok) ble Adams demonhustru og mor til demoner. (46) Hun likner mye på den gnostiske Sofia: Sofia føder Demiurgen, Lilith blir mor til utallige demoner. Begge to regnes i feminismen som "rollefigurer".

Donna Steichen har gitt ut et vitnesbyrd av en feminist som fikk nåde til å løsrive seg fra Wicca:

Da jeg var en heks, utførte jeg ritualer. Jeg påkalte ånder. Jeg kalte på vesener. Jeg kastet forbannelser, jeg brente kjertelys, kokte heksebrygg. Det eneste jeg ikke gjorde var å fly på et kosteskaft, men jeg skulle sikkert ha funnet ut av det hvis jeg fikk litt mer tid. Men hvorhen ledet det meg? Inn i mørke og depresjon og det skapte en aura av uhygge omkring meg. Jeg var ofte under angrep fra demoner. Huset som jeg bodde i var fullt av spøkelsesaktivitet p.g.a beboende "gjester" fra ritualer. Vennene mine og familien min var redde meg. Jeg visste at jeg ikke hadde noen fremtid; alt jeg hadde var en mørk nåtid. Jeg var innesperret i eder og "skjebne." Men jeg hadde makt, og det hadde jeg alltid ønsket meg. Det var ikke Satans skyld. Han eksisterte jo ikke - eller det trodde jeg. (47)

Så når de sier: "Kall meg en hedning, kall meg hva som helst, men ikke kall meg satanist," men det er nettopp derfor at ordet satanist passer best på dem. Til ingen nytte krangler de med Den hellige skrift:... "alle folkenes guder er demoner" (Salm 95:59)

Og etter å ha pekt på lenk imellom marxisme og feminisme på den ene siden og mellom Wicca og satanisme på den andre, da er det ikke rart at de alle bruker versjoner av pentagrammet som sitt symbol: Kommunistenes røde stjerne er et pentagram, men symbolet som Wicca har valgt er et rundt pentagram, hvor det forvrengte pentagram som har to spisser som peker oppover, representerer satanisme.

Forberedelse for den Trojanske hest

Feministene er fullstendig klar over at alle deres fabler og myter er blitt bevist å være falske, men de er umottakelige mot enhver kritikk som bygger på fakta: 1) alt som kommer fra en mann (eller noen andre som motsier dem) er kun en utøvelse av kjønnspolitikk og skal ikke tas alvorlig; 2) det virkelige kriterium som man kan bedømme heksekunst og gudinnemyten på er den stimulus som den kan bidra til i samtidens sosiale reformer. Med andre ord, sannheten spiller ingen rolle, gudinnerreligionen må bedømmes ut fra dens nytte. Naomi Goldenberg konstaterer klart: "Moderne hekser bruker religion og ritualer som psykologiske verktøy...På en meget praktisk måte har de forandret religion til psykologi." (48) Selvfølgelig er feminister klare over det åpenlyse problem: hvis de holder seg til Wicca, eller til noen innbilt gudinne som passer utmerket for dem, vil de bli isolert og i økende grad uaktuelle. I 1985 konstaterte Rosemary Ruether, en annen feminist "teolog": "Med mindre at vi klarer å installere det vi gjør ...inn i ...de viktigste institusjonelle funksjoner i myndigheters instanser og i samfunnet....vil vi ikke ha noen varig effekt." [Religiøse revolusjonærer] "skal bli i Kirken og bruke hvilken som helst del av den som de kan komme over." (49)

Det er ikke lett å gjentolke deler av den kristne tro for å få en gudinne på plass i den. Romano Amerio beskriver en nylig gjenkomst av en urgammel vranglære, som fremholder at Den Hellige Ånd er feminin: Hellige Ånda (Spirita Sancta).

Fra et teoretisk standpunkt er de logiske og biologiske absurditeter som følge av denne abnormalitet forkastelige. Den hellige jomfru ville ha vært ovskygget i Matt. 1:18 av et kvinnelig vesen, og slik ville Jesus ha blitt født av to kvinner. Hvis den tredje personen i den Hellige Treenighet er en Moder, da siden "hun" kommer fra Sønnen, ville vi fått den absurditet at en mor stammer fra sin sønn." (50)

Men feminister tror at, endelig, har de fått en kandidat som kunne vært akseptabel for de kristne, en innbilt visdomsgudinne, som tilsynelatende kan bli funnet i Det gamle

testamentenes Visdomsbok, hvis bare man leser boken på deres måte.

Caitlin Matthews har kommet frem med en kampplan som inneholder en brukbart tilpasset gudinne, som kunne tjene som en trojansk hest: som ser ut til å passe inn i kristendommen, men vil hjelpe til å undergrave den og ødelegge den:

Det å viske ut Guds kjønn er like fryktingytende for noen personer som realiteten av homofile prester og kvinnevielser. Non-seksist liturgier har blitt introdusert i Amerika, som bruker inkluderende språk og den nøytrale "Skaper" eller "Forelder" for Gud. Maskuline fornavn som "han" eller "hans" er unngått med ordet "Skaper". Slike liturgiske verktøy kan begynne å influere den moderne metaforiske drift av guddommen, men mange ser på det som en undergravelse av kristendommens integritet. Hvis visdomsgudinnen engang er akseptert som kristendommens bolig, da vil gjenkomsten av denne fanebærende spiritualitet gi resultater. (51)

Sofia ser ut til å være den perfekte løsning for kvinner som sympatiserer med feminin guddommelighet, men som allikevel ønsker å forbli i kristendom og jødedom uten å kompromittere sin tro. Det kan godt være at Sofia er på vei til å bli forstått på samme måte som hun var i det første århundre i Alexandria, som en fakkell for de kristne, jøder, gnostikere og hedninger i ett. (52)

Sannelig er myten om Sofia sentral for gnostismen, men den katolske religion kjenner ikke en slik person. Men feministene er håpefulle. Sofia må ikke være sann, hun trenger bare å høres sannferdig ut:

Sofia kan tjene som et image, en "rollemodell" i hjertet av feministisk spiritualitet....Som det kvinnelige vesen i bibelsk tro, integrerer Sofia de mange fordeler som gudinnen har inn i jødisk monoteisme og den nytestamentlige kristologi. Sofia kan bli en hovedforbindelse mellom de kristne, jøder og gudinnesentrerte feminister. (53)

Mønstret for dette gjøremål er liberal teologi, som er ikke til å undre seg over i det hele tatt:

Rosemary Ruether konstaterer igjen og igjen at religiøs feminisme er en form av liberal teologi. (54) De deler begge to den holdning at det er intet overnaturlig, ingen sannhet utenfor denne verden, at virkeligheten er evolusjon, at det finnes ingen forskjell mellom det naturlige og det overnaturlige. (55)

Marxister og katolikker kan ikke bli forente - både marxister og katolikker er enige om dette. Men allikevel, svik og forvirring fremkalte liberal teologi, som har gjort Kirken en stor skade. Den inneholder ikke et fnugg av sannhet, men den høres sann ut for uvitende katolikker. Den bruker kristendommens konsepter og språk for å forklare og rettferdiggjøre politisk revolusjon og sosial vold. Feminisme og katolisisme kan ikke bli forenet heller, men feminister er klar over at for å gjenta liberalteologiens suksess må de få et doktrinært fotfeste innen kristendommen, ved å bruke en gudinne som høres ut troverdig for uvitende katolikker.

Sofia: Guddommelig visdom

Guddommelig visdom er en kvalitativ egenskap hos Gud. Alle Guds synlige verk er felles for de tre guddommelige personer, fordi ellers ville det vært tre forskjellige og adskilte guder. De guddommelige forestillinger om Gud, beskriver visse egenskaper hos Ham (felles for hele Treenigheten) som en hjelp for menneskelig tankegang, med det mål å introdusere oss til mysteriet om Treenigheten.

Visdom, og visdomsverk har alltid blitt tilegnet Sønnen, den andre personen i Treenigheten. Dette er ikke tilfeldig, men basert på Sønnens opprinnelse: Sønnens fødsel er en forståelsessak. ("Hvorfor Ord? For at det skal bli manifestet at det utgår fra intellektet", forklarer den hellige Basilios). Blant andre, er en av kristendommens største kirker, St. Sofia i Konstantinopel, et bevis på dette. Kirkens navn betyr "Hellig Visdom", og har alltid vært forstått som referanse til Kristi Person.

En stor del av det vi vet om Guddommelig Visdom kommer fra Det gamle testamentenes visdomsbøker (kalt det fordi de lærer visdom). De er listet i denne rekkefølge av Konsilet i Trient: Salomos ordspråk, Forkynneren, Høysangen, Visdommens bok og Siraks bok.

Menneskelig visdom (religiøs visdom) og Guds visdom er begge to inneholdt i disse bøkene. Med menneskelig visdom, visdommens gave (en av Helligåndens sju gaver) menes: sjelen bedømmer alt etter sin forbindelse med Gud.

Guddommelig visdom er presentert på tre måter:

1) Guddommelig Visdom som en egenskap hos Gud (dette er den korrekte teologiske forståelsen av konseptet)

2) Poetisk personifisering av det abstrakte konsept, Guddommelig Visdom (dette er mest et litterært redskap).

Troen er ikke den eneste veien til Gud som Bibelen viser oss. Visdom er den andre veien som "Visdomsbøkene" spesielt beskriver, for å åpenbare den for mennesker. I spesielle tilfeller omtaler bøkene visdommen som en kvinne av mystisk utseende. Med hennes overjordiske skjønnhet og den rollen som er gitt henne, tiltrekker hun vår oppmerksomhet og vekker vår kjærlighet. Den som har hørt hennes stemme kan aldri glemme den. Gitt en misjon til menneskene, kaller hun dem, samtaler med dem, tar på seg å undervise dem og ledsage dem. Til dem som følger henne og innvier seg lojalt til henne, lover hun mange skatter og enestående lykke. Det er ikke alt. Hun kommer som et sendebud fra Gud, og virker som formidler mellom mennesker, tilbyr å ledsage dem til Ham, og selv å bringe dem til hans eget hjem. I denne forstand, kommer visdom til oss essensielt som en gave fra Gud, en frukt av guddommelig initiativ til menneskene, en fullstendig nåderik barmhjertighet.⁽⁵⁶⁾

3) Guddommelig visdom som en hypostasisk eller spesiell person.⁽⁵⁷⁾ Tre steder i Det gamle testamente er almennt akseptert som et bevis for Visdom som en guddommelig person (Salomos ordspråk 8:22; Visdomboken 7:22-8:1, Sir. 24:5-16). De inneholder et spørsmål om en person som er adskilt fra Gud (dvs fra Faderen), men som eier de guddommelige egenskaper og deltar i Guds skaperkraft og styringsaktivitet. Disse forbereder en vei for en spesiell åpenbaring av "Ordet" eller "Logos, det er for den andre personen i Treenigheten (Jesus Kristus).

J. Arendzen forklarer videre i sin artikkel "Vår Frue i Det gamle testamente":⁽⁵⁸⁾

Kirken har i sin liturgi brukt steder fra Visdomsbøkene og referert dem til Maria. Blant disse er beskrivelsen av Guddommelig visdom i det 8. kapittel av Ordspråkene den mest prominente, og er tilegnet Vår Frue med sannferdighet. Kirken fremholder ikke at disse steder var orginalt ment for å referere til Guds mor men heller til den ikke skapte Guds Visdom [[Jesus er født av Faderen, ikke skapt]]. Fullt klar over at deres første og direkte mening har å gjøre med Guds Evige Ord, bruker hun dem fordi de passer så godt i sin antatte sans om Marias plass og posisjon i Guds evige plan.

For å oppsummere: Guds Visdom er ikke en person. Den er en egenskap hos Den Hellige Treenighet, som tilhører alle de tre guddommelige personer. Å kalle Jesus Kristus Visdom er et tilfelle av guddommelig antakelse: vi tilskriver visdom til den andre personen i Treenigheten så at vi kan lettere tenke på Treenigheten. Og når katolsk liturgi skildrer de samme ord i Visdomsbøkene, da har vi nivå to av antakelse. Vi tilskriver ordene til Jomfru Moren som i virkeligheten hører til Jesus Kristus, fordi hun er (om vi bruker ordene i Den lauretanske litani) Visdommens sete: Hun bar den Evige Visdom i sin livmor og hun holdt Guddommelig Visdom i sine armer. Hun var også giver av visdom: hun var den naturlige lærer til sitt barn, Den Evige Visdommen selv. Og mange helgener benyttet seg av hennes visdoms skatter, hun som er "Moder til den vakre kjærlighet og kunnskap."

Guddommelig visdom mistolket:

Sofia, en Person

Det gamle testamentes visdomsbøkers mistolkning er vanligvis kalt for sofiologi (eller sofianisme). De slutter seg til to vranglærer samtidig, som fastslår at Sofia er en guddommelig person, og nekter for at visdom er Kristi egenskap. Dette leder til uløselige konseptuelle problemer. Hvis "Sofia" er guddommelig, da er en fjerde person påkrevd i Treenigheten, og hvis "Sofia" er skapt, blir guddommelig egenskap en egenskap utenfor Gud.

Fra kristendommens første dager, har en metaforisk beskrivelse av guddommelig visdom i Ordspråkene som en feminin størrelse, oppfordret kristne sekter til å spekulere om dens

virkelige selvstendige eksistens som et guddommelig eller semi-guddommelig vesen. Vi skal nå diskutere tre oppkomster av dette ikke-eksisterende vesen, vanligvis kalt for Sofia.

Først viste hun seg i kristendommens utkant som en del av gnostistisk vranglære. Den andre gangen viste hun seg i protestantisk teosofi også av marginal viktighet, men den tredje gangen slo hun til med stor suksess ved hjertet på Russisk ortodoksi under navnet "Den nye russiske teologi", en ortodoks versjon av modernisme.

A) Gnostisme

Gnostisme har alltid vært en dødelig fiende av Den Katolske Kirke, og ifølge Fr. Arendzen, var den (og er ennå) en parasitt på kristendom:

Da Gnostisme ble kjent med kristendom... kastet den seg med en merkelig hastighet inn i kristendommens form og tanker, lånte dens nomenklatur, anerkjente Jesus som verdens frelser, etterapet dens sakramenter, gav seg ut for å være en esoterisk åpenbaring av Kristus og Hans apostler, oversvømmet verden med skjulte evangelier, gjerninger og apokalypser, for å underbygge sine påstander...for å være den sanne form av kristendom.(59)

Gnostisme har aldri vært i besittelse av noen form for læremessig kjerne, og uklarheten, mangfoldigheten og gnostismens villeste forvirring har en sjokkerende effekt på alle som kommer i kontakt med den for første gang, selv om det er bare i rolige former av akademiske studier, slik som *The Gnostic Religion*, skrevet av Hans Jonas, en disippel av Bultmann og Heidegger.(60) (F.eks er Eva og slangen helter, og Jesus skal ha oppfordret Adam og Eva til å spise av fruktene av kunnskapstreet.)

Ganske forskjellig er det inntrykk som man får fra bøker som er skrevet av forfattere som går sterkt inn for gnostisme, slik som Elaine Pagel,(61) eller praktiserende gnostikere, som Hoeller.(62) Disse bøker oser av meget sterkt hat til Den Katolske Kirke. Det er fordi at for de praktiserende gnostikere (de er på en sakte fremmars) er gnostisme en religion basert på religiøs erfaring (opplevelse), som har avsky for den institusjonelle Kirke. Ordet gnosis betyr kunnskap, ikke intellektuell men "eksperimentell" kunnskap, som visselig ikke er fra Gud.

Hans Jonas har et 25 sider langt kapittel kalt for "The Valentinian Speculation", dedikert til den "villfarende visdom", "Guds kvinnelige tanke", som med sin feilaktighet skaper alle problemer i Pleroma. Hans Jonas konstaterer:

En guddommelig hypostasie allerede i postbibelske jødiske spekulasjoner, var visdommen (chokmah) der unnfanget som Guds hjelper eller en agent i skapelsen, i likhet med det alternative hypostasie av "Ordet". Hvordan dette vesen, eller i alle fall dens navn, kom til å bli sammenføyd i gnostiske tanker, med månen, -moder,- og kjærlighets gudinnen i den nær østlige religion, for å forme det omskiftelige vesen som var i besittelse av hele skalaen fra det høyeste til det laveste, fra det mest spirituelle til det fullstendig sensuelle (uttrykket i den kombinasjon "Sophia-Prunikos," "Visdomshoren"), vet vi ikke.(63)

For en kort oppsummering av Sofia, tar vi oss til Hoellers bok.(64) Boken er i fire deler, hver av dem begynner med det samme "dypsindige" bilde av Den gnostiske alkymiske slange", som spiser sin egne hale ("en meget ufullstendig måltid" sier G.K. Chesterton). Her er en forenklet historie av Sofia fra valentinsk gnostisme [[hvordan er den da i full lengde?]].

Høyt oppe i den ubeskrivelige og hinsidige verden av lys, der eksisterte et primært par kalt for Dybde og Stillhet. Sammen brakte de frem en fullkomment rom av balanse og skapende kraft, som besto av tretti erketyper kalt aeoner. Den yngste av dem og den mest eventyrlystne, kalt for Sofia (visdom), ble forelsket i sin egen kongelige stamfader, den store usynlige konge av alt, kalt Dybde, og ønsket å skjønne hans forgangne uigjennomtrengelige natur. Forvirret av sin kjærlighet, kastet hun sitt blikk i forskjellige retninger fra sin aeoniske plass i helheten (the fullness) inntil hun skimtet i det fjerne, et storslått lys, glitrende av edel nåde. I sin forundring frembrakt av sin kjærlighet, kunne hun ikke lenger skjelve imellom det som var ovenfor eller det nedenfor og kom derfor slik til å tro at det forførende lys, som i virkeligheten var nedenfor henne, var intet annet en den kongelige helhet av den store kongen, hennes far, som bodde i det høyeste sete i himmelen. Slik falt hun ned i det nederste tomrum, hvor et grenseløst og ufattelig hav av glass, refleksjonen av det himmelske lys tok imot henne. Hennes himmelske følgesvenn, Kristus, klarte ikke å stoppe henne, og slik, etter en siste, smertefullt

favntak, falt hun ned i det mørke dyp, kun for å oppdage hvordan det reflekterte lys hadde blendet henne. Sorgfull og redd, fant hun seg selv omringet av tomhet, uten den kvalitet og makt av gnosis som hun var vant til fra fylden. Lengtede etter å ha noen av samme støpning omkring seg, brakte hun frem på en jomfruelig måte, et vesen, hvis navn var Jesus. Selv om Jesus var født av henne på en mystisk måte av hennes lengsel etter sin opprinnelige gnosis, var Jesus allikevel lenket til en mørk skyggeverden, som omhylltet ham p.g.a den onde inflytelse av det mørke øde hvor han ble født i. Jesus frelste seg selv fra denne forstyrrende, skyggefulle tilværelse, og steg opp til fylden, og forlot Sofia i elendighet.

Etterlatt utenfor det høye åndelige univers, alene og uten noen bekvemmeligheter, opplevde Sofia nå alle mulige psykiske stormtokter. Lidenskap, sorg, redsel, fortvilelse, og ignoranse, strømmet fra hennes vesen likt og tunge skyer og blandet seg med de fire elementene, jord, vann, ild og luft, og også med mange slags vesener, som ble kjente under slike navn som Demiurgen og herskere (archontes) - kraftige og bråkete ånder, alle som en.

Da Sofia skuet ned over den ufullkomne og frustrerte verden, som var skapt av arroganse av hennes ingnorante avkom, ble hun fylt av medynk over skapelsen, og bestemte seg for å hjelpe på den måte som ville bli mulig for henne. Hun ble da en verdens ånd, og skuet engstelig over den som en mor gjør når hun våker over et svakt og vanskapt barn.

Imens vaktet Jesus, fra de høye sfærer, engstelig over sin mor Sofias triste skjebne. Han knyttet seg til Sofias tvillingæon, Kristus, og dermed ble han til Jesus-Kristus, Messias og Guds sendebud. Rundt omkring ham ferdedes edle og kjærlige krefter, hver og en ga ham gaver og herlighet fra sine respektive skatter. Slik ble fylden og dens krefter samlet sammen i Jesus-Kristus, for å gjøre ham klar for den store frelsesgjerning, frigjøringen av Sofia fra hennes beklagelige tilstand i tomrommet.

Slik brukte hun sin trolldom og delte sin natur i to deler: en steg opp til aeonerne i fylden, for å bli der med Kristus og Jesus, den andre for å bli igjen hos skapelsen for å fortsette å hjelpe den med kjærlig visdom. Hennes andre selv, skapt av medynk, ble slik kjent som Achamoth, den ufullkomne eller den lave som ennå er i kontakt med menneskeheten og denne verdens riker. (65)

Denne myten, fiksjon i sin helhet, er kilden til alle senere spekulasjoner om Sofia. Man kan kritisere at to vesener blir til ett (Jesus og Kristus blir ett) og et vesen blir til to (Sofia deles og blir til Sofia og Achamoth) at det ikke henger på greip. "Dette er en gnostisk tekst, den er ikke ment å henge på greip" er et allment svar som selv Stephan Hoeller vedkjenner. (66)

B) Protestant teosofi: Boehme og tilhengere

Protestantene Jacob Böhme (1575-1624) og Johann Georg Gichtel (1638-1710) i Tyskland, og John Pordage (1607-1681) og Jane Leade (1623-1704) i England, (67) var alle falske mystikere: deres opplevelser og visjoner gjorde at de holdt falske lærer som ikke engang deres protestantiske brødre aksepterte (f.eks helvetes ikke-eksistens). Böhme er kalt for "far til vestlig sofologi", fordi han fornyet gnostiske spekulasjoner om "Guds kvinnelige side", og han hadde en sterk innflytelse på Schelling og Soloviev.

C) Russisk Ortodoks filosofi og teologi:

Soloviev og tilhengere - (vi gjengir ikke den del av artikkelen her)

Legg merke til i artikkelen på engelsk (de som leser den), at det er Sergius Bulgakov som omtales og ikke Michail Bulgakov (forfatteren av *Mesteren og Margarita*), og; Det er to Soloviev'er. Vladimir Soloviev, en gnostiker, og Sergei M. Soloviev, en konvertitt til katolisismen.

Sergei sa om Vladimir, sin slektning: "Ved å løsrive seg fra Kirken, ble Vladimir et offer for sin egen mystiske frihet, og ble feiet bort av en virvelstorm av trolldom. (79)

Imot Kirken: Inkluderende språk

Feminisme er ikke bare opprør imot naturens orden, men også imot den overnaturlige orden. Mange av disse uheldige detaljer har blitt drøftet av Donna Steichen. (86) Hittil har feminisme hatt en viss suksess i å introdusere "inkluderende språk" som feminister mener skal befri katolikker fra "seksisme." Dette ville selvfølgelig tilføye forandring av dogmer, som Novus Ordo hittil har stått imot.

"Inkluderende språk" i vår verden er kjent for å resultere i et skjematisk "fem-snakk," med noen utrolige språklige misdannelser. Absurditeten til et slikt inkluderende språk kommer til syne i følgende historie, lagt ut på internett: På et møte med katolikker sa en nonne at ordet "mann" ikke inkluderte henne. Da svarte en prest, "Søster, hvis jeg fortalte deg at det var en mann-etende tiger utenfor, ville du føle deg trygg?"

Ifølge et forslag fra National Council of Churches i USA, ble en ordliste introdusert for å brukes i kirkegudstjenester som inneholdt f.eks at Kristus (i Gal. 4:6) er ikke lenger sendt av Faderen, men av "hans moder og fader" (som en referanse til Treenighetens første person) I samme bibelske vers, blir "Guds Sønn" til "Guds barn". (87) Med å ta bort farskapet fra Herrens bønn, erstattes "mann" med "folk", og det å utelukke uttrykket "brødre", er kun en hentydning til graden av ødeleggelse som femisistene lengter etter å få gjennombrudd for i kristendommen.

En annen hittil fruktesløs innsats hos feministene er kvinnelige prestevielser i Den Katolske Kirken. Det eneste argument de har for det, er å heve sine røster. De vet at med mindre den katolske religionen blir forandret (eller i hvert fall tilsynelatende forandret) kan deres krav ikke rettfærdiggjøres. De er maktesløse i å få gjennomført de forandringer de ønsker, med mindre de får et læremessig fotfeste i kristendommen. Derfor vil de at deres snakk om en "kvinnelig gud" skal høres sannferdig ut og de ønsker å fabrikke en slags gudinne som har en slags forbindelse med kristendommen.

Katolikker forberedes for Gudinnen

Den beste introduksjon av eks-protestant Peter Kreeft er en av hans egne abstraksjoner:

Den protestantiske reformasjon begynte da en katolsk munk gjenoppdaget katolsk lære i en katolsk bok. Munken var selvfølgelig Luther; læren var rettfærdiggjørelse av nåde; og boken var Bibelen. En av de mest tragiske ironier i den kristne historie er den, at den dypeste splittelsen i Kirkens historie, og den som har vakt den hardeste forfølgelse, hat, og blodige kriger på begge sider - denne splittelse oppsto som en misforståelse. Og til dags dato er mange katolikker og protestanter ikke klar over dette faktum.

Peter Kreeft, nå koselig innlemmet i *Novus Ordo*, og erklært som "vår tids profet" av Scott Hahn, skrev en bok i 1990 med tittelen: *Alt du ønsket å vite om Himmelen...men aldri drømte om å spørre om (Everything You Ever Wanted to Know about Heaven...But never dreamed of asking)*. Andre katolske profeter av den samme type, roste ham hjertelig på bokens omslag: "Mesterlig" (John Hardon, S.J.); "Endelig! En bok som berger livet etter døden fra sentimentalisme og gjør himmelen til noe å virkelig lengte etter" (Karl Keating.) James J. Drummey i sitt *En katolikk svarer* (C.R. Publications, 1995) på s. 178 kaller denne boken "intrigant".

Bare utgiveren, Ignatius Press, jobber hardt for å la det se ut som denne bok er katolsk: kun på bokens bakside, kan man finne ordet "katolsk". Kreeft bruker ikke dette ordet i sin bok. I denne værre-enn-protestantisk-boken, ignorerer Kreeft fullstendig katolsk lære om de siste ting, liv etter døden, og har funnet opp sin versjon, som kan bli forklart som "variasjoner over et tema av C.S. Lewis." Han sier det selv: "Jeg står på Lewis sine skuldre." (88)

Det nærmeste han kommer katolisismen er når han lager en arrogant gest med ordene "Men i alle dager, les da isteden St. Thomas Aquinas - hvis du kan finne den og hvis du kan forstå den." (89) Han håper sikkert at du vil aldri lese den. Siden protestanter nå blir tatt opp i Kirken uten at det lenger kreves at de tar avstand fra sine protestantiske vranglærer, er det ikke rart at protestantiske evangelister og C.S. Lewis tilhengere gir tonen for "Katolsk troslære".

Det som gjør boken værre enn protestantisk er at Kreeft er professor i filosofi ved Boston College, en jesuittinstitusjon. (Og det har seg slik, at teologiavdelingen ved den samme jesuittinstitusjon inntil nylig flagget med den mest beryktede av alle feminister, Mary Daly.) Kreeft nærmer seg derfor katolske dogmer med ukirkelige filosofers uforskammethet, som om han kunne fritt leke med katolsk troslære (eskatologi) om de siste ting, bare for å more sine tilhørere. (e.g. *Er himmelen alvorlig eller morsom?* (90)) Boken er full av pseudo-

sofistikasjon, og er mer som en science fiction enn katolisisme. Etter lange funderinger om skjærsilden og himmelen, må vi være takknemlig for at han ikke tar for seg "gleden av shopping" i himmelen. Boken er som en sky av uklarheter, motsigelser og resulterer i usikkerhet. Den gjør stor skade på katolikkens tro.

Men det kapitlet som er av den største interesse for oss heter *Er det sex i himmelen?* nettopp fordi det ser ut til å forberede katolikker for det eventuelle aksept av en "kvinnelig guddom". Dette 16 sider lange kapittel er ikke bare fullstendig feilaktig (det er som om det var skrevet av en som ikke har peiling), men det er rett og slett fullt av ondskap imot den katolske religion, og han bruker uklarheter, misvisende logikk og usunne argumenter, for å bedra, på en måte som bare en filosofiprofessor er i stand til. Første eksempel:

"Sex er kosmisk; [dvs tiltrekningskraft mellom elektroner og protoner] og er like mystisk som kjærlighet. Faktisk er det kjærlighet." (100) [Dette er barnslig tøy; på filosofisk språk heter dette panpsykisme.]

"Gud er et legeme. Våre kropp, ikke bare våre sjeler, er i Guds bilde også." (101) [Nei. Gud er en ren ånd, Gud har intet legeme; og mennesket er kun i Guds bilde fordi det har en åndelig sjel.]

"Sex er noe du er, ikke noe du gjør." ..... "En nonnes bønn er en del av hennes seksuelle liv" .....

"Seks er åndelig." .....

Katolsk lære har alltid vært klar på at de legemlige funksjoner slutter i det neste liv, som Jesus sier i Mt. 22:29-30.

Etter alt dette, begynner Kreeft å virke som en elefant i en porselensbutikk, og gir grove sensuelle, vaklende spekuleringer om hva egentlig kunne foregå i himmelen:

Men er det seksuell omgang i himmelen? Hvis vi har kroppslige funksjoner, hva bruker vi dem til der? Enkoneri er for jorden....I himmelen...er promiskuitet en dyd...Forholdene må ikke nå til alle personer av det andre kjønn....jeg tror det må være enslags spesielle "sjelefrender" i himmelen som vi skal føle en spesiell seksuell kjærlighet for". (106)

Dette er å appellere til de lave instinkter hos det falne menneske. ....viser at Kreefts interesse er kun for legemet, nettopp fordi at det er det som "selger" i dag.

Det er i hvert fall to måter å forvise oss om at Kreefts forkastelige sofisteri er fullstendig feil.

1) La oss tenke på Den Hellige Familie. Hvis seksualitet er det som Kreeft sier at det er, da kan ikke Den Hellige Familie lenger være det mest perfekte eksempel for familier, nei, heller er den på en måte en mangelfull familie, til å ynkes over.

2) De moralske lover forandres ikke. Det som engang var synd (etter Moseloven), vil alltid forbli synd. Som Paulus sier: legemet er ikke for hor, men for Herren, og Herren for legemet (I Kor. 6.3)

Men det værste er ennå ikke kommet:

Gud er et seksuelt vesen, det mest seksuelle av alle vesener. Kjærlighetsforholdet mellom Faderen og Sønnen innen den Hellige Treenighet, forholdet til Den Hellige Ånd.....er et seksuelt forhold.(107) .....[[nå er det nok.....]]

Seksualitet er visselig ikke en type perfeksjon som må være i Gud. Så Kreefts påstander er fullstendig nonsens. Men det er den triste fjollete situasjon hos dem som sier at det å snakke om en feminin guddom er fornuftig, de må da begynne å snakke om seksualitet hos Gud dermed begynne å snakke tøy.

Det finnes meget gode bøker om katolsk lære om livet etter døden fra før II Vatikankonsil. f.eks: Garrigou-Lagrange: *Life everlasting - A Theological Treatise on the Four Last Things.Death, Judgement, Heaven, Hell.* (TAN books), eller J.P Arendzen: *What becomes of the Dead? A Study in Eschathology* (Sheed and Ward 1951).

Sofia imot katolikker

..... Det frekkeste og mest direkte angrep på katolikker er *Prayers to Sophia* (108) av Joyce Rupp, en katolsk nonne. Boken inneholder 50 bønner på en side hver til Sophia, som leseren er bedt om å elske og stole på. Hvem er denne Sophia? Vi trenger ikke å bekymre oss for detaljer: hun må være OK fordi hun har et plass i Det gamle testamente og mange sitater fra Skiften blir brukt for å forvise leseren om det. Forfatteren advarer oss at "bønnene kan virke som litt selv-orientert. Du vil finne "meg" og "jeg" mange steder i dem." Hvis vi husker det gnostiske prinsipp: "selv-kunnskap er kunnskap om Gud; selvet og det guddommelige er identiske" (119) da er det klart at vi har her å gjøre med tynt tilslørt gnostisme. Boken er full av uklarheter, som en katolikk burde finne alarmerende. Kardinal Ratzinger forklarer:

Hvis uklarheter kjennetegner det demoniske, da ligger essensen i kampen hos en kristen, i det å leve dag etter dag i troens lys. (120)

Gertrud von Le Fort sa: "Alltid når kvinner søker selv-opphøyelse, er en katastrofe nødt til å oppstå....kvinnens nektelse (av sine forpliktelser) slår an en tone av det demoniske og føles sånn." (123) .....

Katolikker må bestemt fornekte feminisme med å leve katolske liv, og fornekte alle feminismens falske religiøse manifestasjoner med å ha et fast grep om sin katolske tro. Og Den salige Jomfru Maria; hele hennes vesen er en motsetning til feminismen, er deres viktigste hjelp til det.

Oversettelse: Anna Rognvaldsdóttir